

*Dobšinská
mariánka
Semmer*

Zborník ocenených prác

regionálnej literárnej autorskej súťaže

2024

2024

Vietor Viktor

Vietor Viktor, študent veľký,
ohuroval v škole dievky.
Múdrosti mal v hlave veľa,
ale našťval riaditeľa.

Za trest už zo školy letí,
nech nekazí iné deti.
Bolo mu to ozaj ľúto,
premohol ho veľký smútok.

Hoci časom polepšil sa,
už do školy nevrátil sa.
Preto svetom lieta stále
a listuje knihy staré.

Autor: Michal Jesenai
Základná škola Š. M. Daxnera, Rimavská Sobota

1.miesto v I. kategórii

Statočný Juraj

Otec kráľ tri dcéry mal,
najmladšej vydať sa prikázal.
Strašný drak krúžil nad mestom
a milú princeznú uniesol.

Otec kráľ len slzy mal,
na pleciach žiaľ a strach ostal.
Kdeže si dcérenka premilá?
Kde si sa ockovi stratila?

Pozval hneď všemožných pytačov,
zaplatil zlatom aj toliarom.
Že dá pol krajiny prisľúbil,
nikto mu ale neveril.
No múdry Juraj nelenil,
princeznú hľadať sa vystrojil.

A Juraj na znak odvahy,
priniesol draka bez hlavy.
Holými rukami ho na zem dal,
a tak svoju odvahu dokázal.
Princezná je zachránená,
svadba je už pripravená.
Žijú šťastne veselo,
možno až do dňa dnešného.

Autor: Tobias Hreňo
Základná škola J. F. Rimavského, Hnúšťa

2. miesto v I. kategórii

Jeseň

Jeseň prišla, lístie padá,
vietor fúka a chlad sa vkráda.
V parku kráčam,
slnko hľadám.

Na strome listy hrajú,
rôzne farby všetky majú.
Deti v listoch skáču,
smejú sa a radosť majú.

Jeseň je čas radosti a hier,
každý deň je plný krásy a je nám hej!

Autor: Petra Pastýrová
Základná škola J. F. Rimavského , Hnúšťa

3. miesto v I. kategórii

KAMARÁTKA ROBOTKA

Som umelá inteligencia. Môj výrobca ma pomenoval Iba Váš Asistent 1230. Som naprogramovaná na pomáhanie ľuďom. Ale jedného dňa sa môj život skomplikoval. Vyhodili ma z práce. Ako som kráčala, cestou som stretala ľudí a pýtala som sa ich, či nepotrebujú asistentku? Nikto o mňa nestál, tak som blúdila ulicami ďalej. Nakoniec sa mi podarilo nájsť niekoho, pre koho by som mohla byť užitočná. Dieťa bez rodiny. Odviedlo si ma k sebe domov.

„Rýchlo mi navar!“ prikázalo prísne. Neváhala som, navarila som, ale asi nie dobre. Nahnevane ma toto dieťa vyhodilo. Nevedela som však prečo. Bola som vydesená a zároveň neskutočne smutná z toho, s koľkou zlobou som sa v poslednom čase stretla. Opäť som skončila na ulici. Rozhodla som sa odísť z mesta preč.

Zrazu som sa ocitla v púšti. Nikde nikoho, vlastne nikde nič, iba nekonečná piesočnatá pláň. Nevedela som, čo mám robiť. Ešteže som robot a nepotrebujem jesť a piť. Batériu som mala, chvalabohu, dostatočne nabitú. Počas svojho putovania púšťou som natrafila na oázu s dedinou. Žili v nej milí ľudia. Skúsila som šťastie.

„Chcete, aby som bola Iba Váš Asistent 1230?“ Obyvatelia oázy súhlasili a zároveň mi skrátili meno na IVA. Celkom sa mi to zapáčilo. Bola som oddaná asistentka, pomáhala som im a oni si ma za to vážili.

Jedného dňa prišla nečakane piesková búrka. Situácia vyzerala byť vážna. Ľudia boli vystrašení, že zomrú. Jeden pán zvolal, že má vybudovaný úkryt, kam sa môžu všetci schovať. Vyzeralo to ako malá iskierka nádeje na prežitie uprostred ničivej pieskovej búrky. Do úkrytu som stihla dôjsť len tak-tak, lebo som sa zdržala ešte zabezpečením zásob jedla a pitia. V skrýši sme s napätím prečkali pieskovú búrku. Zúrivý vietor, padajúci piesok – to boli zvuky, ktoré sa strašidelne približovali a vzdŕaľovali. Zrazu nastalo ticho. Ticho PO búrke... Ticho PRED búrkou. Z ustupujúceho prachu sa zrazu vynorili roboty. Zlé, zákerné potvory, ktoré si prišli po mňa. Ľudia sa začali opäť strachovať.

„Nebojte sa a nedajte sa! Bojujte sa za seba, nevzdávajte sa,“ povzbudila som ich. Ľudia sa rozbehli proti robotom. V tej chvíli som pocítila, že baterka je skoro vybitá. Z posledných síl som vyslovila svoje posledné slová:

„Nedaj-te sa po-ra-ziť! Maaa-la sooom vááás raaa-da!“ Moji nepriatelia sa ma zmocnili, vzali ma do mesta a pripojili na nabíjanie. Zrazu som sa prebrala:

„Kde? Kde to som?“ Rozhliadla som sa a zistila som, že som uväznená. „Ako sa dostanem odtiaľto von?“ išlo mi po celý čas hlavou. Postupne som sa dostala k sebe úplne. Vtom dakto odomkol dvere. Bol to môj odveký nepriateľ Antiasistent. Od nášho zrodu ma nemal rád. Mal byť rovnako dobrý a pracovitý robot ako ja, ale pri jeho programovaní sa muselo niečo pokaziť a vždy robil len problémy. Potom sa niekam stratil. Nikto o ňom nič nevedel až doteraz.

„Už sa teším, ako ťa rozoberiem. Budú z teba dobré súčiastky. Nebudeš už dobrým príkladom robota. Zostanem len ja a mne podobní!“ Vtom sa strašne rozosmial, až mi to naháňalo strach. 'Jáj, čo teraz? Čo budem robiť?' so strachom v očiach som hľadela na svojho nepriateľa. Vtedy mi to napadlo. Aktivovala som si obranný mód. Za okamih sa mi podarilo vyslobodiť sa zo zajatia. Obratne som šéfa zlých robotov vypla a ušla som.

Utekala som za ľuďmi do dediny. Boli prekvapení a šťastní zároveň. Poviem vám, bol to skvelý pocit, že niekomu na mne záleží. Spolu sme upravili dedinu tak, aby bola moderná a tešili sme sa na šťastnú spoločnú budúcnosť.

Janko a zázračné husličky

Kde bolo, tam bolo, žil raz v jeden dedinke Husličkovo chlapec Janko, ktorý mal sestru Agátku. Tá bola, žiaľ, hluchá. Vždy túžila počuť svojho brata, ako hrá na husle. Jeho rodičia tvrdo pracovali, ale nemali toľko peniažkov, aby jej kúpili zázračný liek. Jankovi bolo sestričky ľúto, a tak sa rozhodol, že jej ten liek zoženie. Ale nebude to také ľahké. Ten liek stráži najhorší a najpyšnejší kráľ Hropiš. Keď sa Janko vybral za ním, stretol medveďa. Ten mu povedal, nech si dá pozor, lebo aj on sa snažil dostať do zámku, ale kráľ ho premenil na medveďa. A tak mu poradil: „Ak sa tam chceš dostať, potrebuješ tri zázračné veci: zrkadlo, do ktorého keď sa pozrieš, tak si neviditeľný, meč, ktorý keď ho zapichneš do zeme, tak sa ti urobí most cez rieku a nakoniec čiapku, ktorou keď dvakrát zatočíš, tak sa dostaneš domov“.

Janko sa mu poďakoval a kráčal ďalej. Až tu zrazu v tme počul plač. Keď sa pozrel, uvidel dve víly, ako plačú. Opýtal sa ich, čo sa stalo. Víly mu povedali, že tú tretiu zavalil kameň a vyslobodiť ju dokáže iba človek s dobrým srdcom. Janko povedal, že to teda skúsi. Len čo sa dotkol kameňa, ten sa rozsypal na prach. Odtiaľ vyletela šťastná víla, podala mu zrkadlo a povedala mu: „Používaj ho s rozumom.“

Janko sa jej poďakoval a išiel ďalej. Už vychádzalo slnko, keď počul hlasný dupot. Zrazu stál pred ním obor a nariekal: „Jóój, môj zub!“ Janko sa mu ponúkol, že mu pomôže. Pozrel sa mu do úst a boľavý zub mu vytrhol. Obor bol šťastný a dal mu za odmenu meč. Povedal mu: „Neďaleko je rieka, tam ho zapichni do zeme.“ „Ďakujem,“ povedal Janko a pobral sa ďalej.

O chvíľu uvidel starenu, ako nesie drevo. Pomohol jej odniesť ho do chalupy, a ona mu za to dala klobúk. „Keď ním dvakrát zatočíš, odnesie ťa domov,“ povedala.

Janko sa poďakoval a pobral sa ďalej. Zrazu uvidel rieku. Spomenul si, ako mu obor kázal zapichnúť meč pri rieke. Urobil tak a o chvíľu sa mu zjavil most. Keď cezeň prešiel, bola už tma, ale aj tak uvidel hrad. Lenže ten strážili strážnici. Spomenul si na zrkadlo. Pozrel sa do zrkadla a stal sa neviditeľný. Ale spomenul si aj na svoje čarovné husle. Zahral na nich a začaroval nimi strážnikov. Tí mu otvorili dvere. Vďaka svojej neviditeľnosti mohol nerušene kráčať po schodoch. Našiel jednu komnatu s názvom Lekáreň. Ale v izbe uvidel i kráľa Hropiša. Husľami ho uspal, zobral mu liek a vybral si klobúk. Dvakrát ním zatočil a dostal sa domov. Liek dal Agátke a tá zrazu počula. S radosťou sa mu poďakovala a všetci boli šťastní, že sa to tak dobre skončilo.

Autor: Paulína Motyčková
Základná škola Hviezdoslavova 1

2. miesto v I. kategórii

Tri dcéry matky prírody

V malebnom mestečku, menom Fantasy city, bývali tri kamarátky, ktoré chodia do školy meditačných umení. Všetky tri kamarátky bývali vedľa seba. Ich domy sú spojené malými balkónikmi, ktoré sa nachádzajú na streche domu. Každý dom je iný. Venin dom je modrý a v záhrade sa nachádza veľký bazén. Selin dom je zas červený a v záhrade má ihrisko a gril. Reisin dom je zelený a má nádhernú veľkú záhradu kvetov, zeleniny a ovocia.

Jedného dňa, keď išli dievčatá zo školy, spustil sa hrozný lejak. Bežali sa rýchlo skrýť, aby nezmokli. Neskôr si však všimli, že vôbec nie sú mokré. Veľmi sa čudovali. Celý deň v škole o tom premýšľali, čo sa mohlo asi stať. Keď prišli dievčatá domov, všimli si, že Veni sa začali rozlievať ruky. Jej mama tomu nechcela veriť, ale nakoniec uverila a skoro odpadla. Na druhý deň, keď dievčatá išli do školy, Seli musela zostať doma, lebo jej mama hovorila, že horí. Všetci boli veľmi prekvapení, keď videli Seli. Mama sa veľmi zľakla, lebo ešte nevidela Seli nikdy horieť. V škole si spolužiaci mysleli, že Seli je chorá, a tak ju kamošky išli po škole navštíviť. Keď uvideli jej dom, ostali veľmi prekvapení. Seli aj celý dom horeli. Dievčatá vyšli na horné poschodie a uvideli Seli celú v plameňoch. Horeli jej vlasy a aj celé telo. Jej rodičia sa snažili oheň uhasiť, no márne. Vtom Veni dostala nápad, ktorým by mohla pomôcť oheň uhasiť. Využila svoje schopnosti ovládať vodu a svojimi rukami uhasila Seli. Všetci ostali veľmi prekvapení, no zároveň boli veľmi radi, že Seli aj dom prestali horieť. Dievčatá išli domov, aby sa pripravili na ďalší deň do školy. Raise po príchode domov urobila nechtiac zo svojho domu záhradu kvetov. Už aj posledná kamarátka objavila svoju magickú schopnosť. Všade, kde Raise stúpi, začne rásť tráva s kvetmi. Takisto všetkého, čoho sa dotkne, sa premení na kvetinovú záhradku. Aj jej telo sa začalo meniť. Keď si česala vlasy, začali jej na vlasoch vyrastať malé červené ružičky. Rasie bola čím ďalej, tým viac kvietkovaná. Raise došli na pomoc kamarátky, aby zistili, čo sa deje. Seli prišla na jeden nápad, ako si môžu navzájom pomôcť. Seli vykúzlila oheň a hodila ho na Reis a jej dom. Tráva a kvety začali horieť celkom rýchlo. Následne svoje schopnosti využila Veni, ktorá celý požiar uhasila. Dievčatá neverili vlastným očiam po kvetoch a tráve nebolo ani stopy, aj Reis bola už normálna bez kvetov. Všetky tri dievčatá objavili svoje schopnosti.

Cez letné prázdniny Seli, Rais, Veni išli táboriť do lesa. Raz, keď sa dievčatá hrali na schovávačku, všetky tri zabľúdili nechtiac do starej jaskyne. Dievčatá boli veľmi zvedavé a hneď sa išli pozrieť dnu, či tam niečo nie je. Jaskyňa bola veľmi zaujímavá, celá svietila. Na jej konci sa nachádzala veľká kvetinová záhrada so zvláštnymi kvetmi a rastlinami. Dievčatá našli aj malý domček z konárikov a machu, ktorý bol zarastený kvetmi. Z tohto malého domčeka vyšla starenka menom Matka Príroda, ktorá im ponúkla svoju pomoc, a to tak, že dievčatá naučí ovládať svoje živly. Kamarátky sa so starenkou veľmi spriatelili, pomáhali si navzájom a dievčatá sa naučili so svojimi živlami pracovať aj v škole.

Autor: Alexandra Antalová

Základná škola P. Kellnera Hostinského, Rimavská Sobota

3. miesto v I. kategórii

Cesta za šťastím

Z rozprávkovej knižky,
vyletel žltý list.
To hlúpy Jano,
do sveta chce ísť.

Driemal on predtým
na peci.
Odvážny sen mal,
princeznú krásnu
za ženu si vzal.

Vidina smelá ho láka,
možno aj šťastie
za rohom čaká.

Zbalil si on do uzlíka
buchty a pol chlebíka.

„Dve kráľovstvá obehám,
tam si šťastie pohľadám!“

Buchty a chlieb sú už preč
a o šťastí ani reč.

V hladnom bruchu hudci hrajú
pieseň o voňavom chlebíku.

„Chýba mi ver v chlebníku!“

Myšlienky mu víria v hlave:

Čo sa doma deje práve?

Sladký domov,

vôňa chleba!

To mi práve teraz treba!

Cez hory, cez lesy,
sladký domov!

Kdeže si?

Cestu domov nájde hneď,
nechce on už spoznať svet.

Vojde domov, do dvora.
Oči sa mu otvorila.

Veď ja šťastie doma mám !
Ďalej ho už nehľadám.

Mám tu otca, mamu, brata,
a na dvore kamaráta.

Prechodil som šíry svet,
domova lepšieho veru niet.

Autor: Matej Pikula

Základná škola Š.M. Daxnera, Rimavská Sobota

1. miesto v II. kategórii

ANJEL

Každý vraj má toho svojho „anjela“.

Môj anjel nemá krídla.

Nie je celý biely,

no dušu má čistú.

Takú krásnu!

V jeho očiach je nevinnosť.

Pokoj.

Cítim ho.

Je mojou súčasťou.

Ľudia vravia,

že anjeli neexistujú.

Mýlia sa.

Autor: Natália Šaligová
Základná škola Š.M. Daxnera, Rimavská Sobota

2. miesto v II. kategórii

Pocit

Niekedy sa cítim ako idiot,
vo vlastných snoch zavretá.
Počujem v spánku bláznivý chichot,
veselého dievčaťa...

Myslím, že neviem čo sa stalo..
ihrisko s názvom DETSTVO,
vymením za ŽIVOT ihrisko.
(trochu sa toho bojím)
Vraj život je bojisko.

Správať sa mám ako dáma.
Prečo mám potom pocit,
že som na všetko sama?
Rozmýšľam.

Aj myšlienky mi naháňajú strach.
Zavretá v tých všetkých pravidlách.
Nazerám stále do svojich snov,
až som plná obrazov.

Budím sa do chladného rána,
Až sa opäť cítim sama...
Pomaly v izbe s časom sa hádam,
a radosť len v sebe hľadám...

Autor: Nina Sokol
Základná škola Dr. V. Clementisa, Tisovec

3. miesto v II. kategórii

Krajina siedmich paní

Kde bolo, tam bolo, bolo raz jedno dievčatko. Práve bola v ich dedine žatva a ona tak ako všetci, musela pomáhať. Ale dievčatku sa nechcelo pracovať. A keďže bola ešte malá, vedela sa ľahko nepozorovane vytratiť z poľa. A tak sa začala čoraz viac vzdávať od ostatných.

Zvedavosť ju poháňala ďalej a ďalej. Bola už veľmi ďaleko od ľudí na poli až prišla k potôčiku. Nezdal sa jej veľmi široký, ale predsa len zaváhala. „Už som dosť ďaleko. Ale ja som tak zvedavá, čo je za tým potôčikom ...No, preskočím potôčik a len sa pozriem, čo je za tou húštinou. Potom sa vydám na cestu späť.“ A čo povedala, to aj urobila. Prejsť húštinou bolo náročné. Trnky škriabali, ale ona bola čím ďalej tým viac zvedavá. Zrazu ju oslepilo ostré svetlo. Pocítila, že z trnkovej húštiny je už von. Po chvíľke si jej oči privykli na svetlo a ona uvidela nádherný sad. Niečo na ňom však bolo zvláštne. Listy. Boli zlatej, ružovej, modrej a dokonca aj striebornej farby. Dievčatko očarené takou krásou, kráčalo sadom. Zrazu začula hlasy. Obzrela sa a neďaleko zbadala sedem paní. Zľakla sa a rýchlo sa skryla za strom. Dúfala, že si ju nevšimli. Zrazu však pocítila na svojom pleci niečiu ruku. Na dievčatkino prekvapenie to bola teplá a vrúcna dlaň. Pomaly zdvihla zrak. Veľmi sa prekvapila, keď pred sebou zbadala mladú krásnu paniu. Mala veľmi milú tvár a keď sa do nej pozrela, mala pocit, že sa už dlhoredlho poznajú. Pani sa usmiala a spýtala sa: „Ako sa voláš a ako si sa dostala do nášho kraja?“ „Ja.....Ja sa volám Maryam.....A.....Ja som bola zvedavá a šla som ďalej ako som mala....“ ustráchané odpovedalo dievča. „Takže Zvedavosť a Neposlušnosť - tieto dve dámy ťa sem priviedli,“ zamyslela sa pani. „Prepáčte, ale to neboli nejaké dámy kto ma sem priviedol, to len ja som bola zvedavá a neposlušná.“ Pani sa zasmiala. „Takže ty nie si z týchto krajov, však?“ „Nie,“ odpovedala Maryam. „Tak ti musím niečo vysvetliť. V našich krajoch žije niekoľko urodzených paní, ktoré tento kraj spravujú. Medzi nimi som aj ja – Radosť. A tu vedľa mňa môžeš vidieť ďalšie z nich. Je tu Odvaha, Múdroosť, Udatnosť, Dôvera, Ochota a Rozvážnosť. Potom sú tu však aj panie, ktoré tomuto územiu nevládnu, ale neoddeliteľne k nemu patria. Medzi nimi je Zvedavosť a Neposlušnosť. „Fíha!“ začudovala sa Maryam. „No, ale ako rozmýšľam, tak rozmýšľam, neviem vymyslieť čo s tebou,“ húpala Radosť. Tu sa ozvala Ochota: „Keď si už sem zavítala, nebudeš tu len tak postávať. U každej z nás budeš jeden deň v službe. No a my ťa už voľačo priučíme.“ Dievčatko sa veľmi snažilo, aby sa mu na tvári objavil súhlasný výraz. No áno... Okolo prsta si ju už omotala pani Lenivosť. Ale Maryam prehltna všetku svoju nechuť k práci a pobrala sa do služby.

Sedem dní ubehlo ako voda. „Usilovne si nám pomáhala. A dúfam, že si sa aj niečo naučila. Zajtra, hneď ako vyjde Slnko, ťa odprevadíme domov,“ povedala Múdroosť. Na druhý deň ráno sa Maryam a panie vydali na cestu. Keď už bolo pole pri jej dedine na dohľad, Maryam sa obzrela za seba, ale panie tam už neboli. Veselo prihopkala k pracujúcim na poli a ochotne sa pustila do práce. Nezbadala, že spoza krička sa na to spokojne pozerali jej ochrankyne. „Tak predsa je už teraz ochotná, rozvážna, odvážna, rozmýšľa múdro a do práce sa vrhá s radosťou.“

Autor: Stela Šolcová

Evanjelická základná škola Zlatice Oravcovej, Rimavská Sobota

1. miesto v II. kategórii

Čarovný pes

Kde bolo, tam bolo, bolo raz za dávnych čias veľké pochmúrne kráľovstvo. V ňom žila zlá kráľovná, ktorá mala veľkú čarovnú moc. Široko-d'aleko zabíjala všetky zvieratá. Nikto nevedel prečo. Ľudia už dávno prestali veriť, že niekedy uvidia ešte živé zviera. Každý chcel z krajiny ujsť, ale kráľovná to nedovolila.

V kráľovstve žila aj jedna malá rodina, v ktorej bol otec Arnošt, matka Xénia a syn Ľudovít. Všetci kedysi milovali zvieratá. Žili si ako každá normálna rodina, no jedného dňa sa z ničoho nič zjavil jeden maličký psík. Hneď, ako ho uvideli, tak si ho obľúbili. Pomenovali ho Max. Vedeli, čo by ho čakalo, a tak sa vydali na útek. Kráľovná si ich už všimla a poslala za nimi dvadsiatich ôsmich vojakov. Rodina vedela, že vojaci sú všade, a tak sa vybrala starou zarastenou cestičkou v lese, kadiaľ sa nikto neodvážil ísť. Nikto sa totiž odtiaľ doteraz nevrátil.

Po ceste stretli veľa nástrah. Tam, kde cestička sa vetvila, oheň z ničoho nič vychlíl tak, že ani nevedeli odkiaľ. Stromy po nich strieľali jablká a ruže sa tam plazili ako hady. Max ich tadiaľ viedol ako keby nič. Každý sa divil, ako vedel, kadiaľ má ísť. Išli veľmi, veľmi dlho, až prišli na malú čistinku uprostred lesa. Každý bol z behu unavený, a preto si ľahli do trávy. Dúfali, že vojaci ich nedobehnú. Po krátkom odpočinku sa pustili do reči:

„Ako je možné, že Max vedel kadiaľ a ako ísť?“ opýtal sa Ľudovít.

„To neviem, ale hlavne, že sme prežili,“ odvetila mama.

„Hav, hav!“ Max veselo pokrútil chvostíkom.

„Vie niekto, kde to vlastne sme?“ spýtal sa otec.

„Nie,“ jednohlasne odvetili.

„Poďme niečo zjesť, potom to tu preskúmame a pôjdeme ďalej,“ uvažovali nahlas.

Odrazu sa Max rozbehol. Nikto nevedel, kam uteká. Bežali rýchlo za ním. Max znenazdajky zastal. Keď sa rozhladi, uvideli okolo seba sedem kameňov. Bolo na nich niečo na-písané, ale boli také doškriabané, že nerozoznali skoro nič. Všimli si, že uprostred kameňov ležal ešte jeden, do ktorého boli vryté psie labky. Max okolo neho nervózne krúžil a krúžil, až nakoniec vstúpil do psej stopy. V tú chvíľu sa okolo neho zjavil veľký vír, kamene začali svietiť a legenda sa stala viditeľnou. Rodina s prekvapením čítala legendu, ktorá hovorí: Zvieratá majú veľkú moc. Môžu vám pomôcť. Ich moc zaručuje jadro. Starajte sa oň a chráňte ho. Ak pomôžete vy im, pomôžu aj oni vám. Choďte po dvanástich okrúhlych kameňoch, ktoré vám ukážu smer a nájdete ho.

„Hav, hav, hav!“ upozornil Max.

„Aha na zemi je šípka!“ zahlásil Ľudovít.

„Určite musíme ísť po nej,“ skonštatoval otec.

„Aha, tam sú, za nimiiiiii!“ zvolal na útok vojak.

„Rýchlo, bežte!“ vykrikla mama.

Bežali po kameňoch, na ktorých sa ukázala šípka, akonáhle tam vstúpil Max. Našťastie, keď došli k poslednému, striasli vojakov. S prekvapením prišli k veľkému živému plotu. Max si ihneď zastal pred plot. Ten sa okamžite rozostúpil. Nemohli veriť vlastným očiam.

„Čo je to?!“ s údivom zvolala mama.

Vtom ich oslepila veľká žiara a uvideli niečo nevídané. Jadro tvorilo štrnásť malých kryštálov a tri veľké uprostred. Na každom jednom bol stroj, ktorý vysával moc kryštálu. Postupne zničili všetky stroje.

Po chvíli Max pocítil obrovitánsku moc. Odrazu zbadali vojakov, no Max sa rozbehol a poslal na nich takú ohnivú vlnu, že ich to ihneď spálilo. Vedeli, že kráľovná má podobné schopnosti ako Max. Ihneď zistili, odkiaľ má kráľovná toľkú moc.

„Muselo ju to oslabiť!“ radostne zahlásila mama.

„Ak správne chápem legendu, tak schopnosti získali aj ostatné zvieratá,” uvažoval Ľudovít.
„Mňau, bé, mé, mú, kikirikí, sssss, crrrrr, kroch, bzzz,” radostne sa ozývali zvieratá vychádzajúce z úkrytov.

„Vytvoríme zvieraciu armádu a bojujme proti kráľovnej!” navrhol Ľudovít.

„Dobrý nápad. Kamaráti súhlasíte?” spýtal sa otec.

Medzi zvieratami sa ozval veľký šramot. Po chvíľke Max súhlasne zavrtel chvostíkom. Spoločne sa vybrali na cestu. Z nebezpečnej a zarastenej cestičky sa razom stal krásny chodníček do kráľovstva.

Akonáhle však prišli do kráľovstva, čakala tam na nich obroviťanská ozbrojená armáda. Čarovné sily im umožnili poľahky zneškodniť armádu. Kráľovná mala ale stále veľkú moc. Nebol to ľahký súboj. Bojovali veľmi, veľmi dlho. Oheň šľahal, utvárali sa vzdušné víry, zem sa rozostupovala a chľbila žeravú lávu. V boji zahynulo mnoho zvierat. To však nebolo nič oproti tomu, koľko zvierat zahynulo počas vlády kráľovnej. Nakoniec zvieratá pod vedením Maxa zvíťazili.

Zlá kráľovná bola porazená. Na zemi zavládol pokoj a mier. Zvieratá a ľudia si začali pomáhať tak, ako to stálo v legende. Všetci sa radovali, že porazili zlú kráľovnú. Kráľom a kráľovnou bol Arnošt a Xénia so svojim verným Maxom a nikdy na zvieratá nedopustili. Kráľovstvu sa darilo a všetci žili šťastne až do smrti.

Autor: Ján Ovčiarik

Základná škola J. F. Rimavského, Hnúšť'a

2. miesto v II. kategórii

Rozprávka o zázračnej taške

Kde bolo, tam bolo. Porozprávam vám rozprávku. Ktorá sa možno sa stala naozaj a možno nie.

Žil raz jeden malý chlapec so svojimi rodičmi v malom domčeku na okraji malého lesa. Meno chlapčeka bolo veľmi známe, pretože po tejto nehode sa v dedine ešte o ňom dlho rozprávalo. Volal sa Janko. Na jeho ôsme narodeniny mu jeho rodičia kúpili záhadný darček. Nebol veľký ani malý, ani ťažký, ani ľahký. Bol zabalený vo farebnom papieri a previazaný červenou stuhou. Záhadné prekvapenie bolo od rána položené na stole, ale nesmel ho otvoriť iba večer. Keď nadišiel večer, rodičia povedali Jankovi, že keď spacá celú večeru, tak si svoj tajný darček môže otvoriť. Tušil, že dostane niečo zaujímavé a potrebné do školy. Mal rád rozprávky. Najmä jedna sa mu veľmi páčila. Rozprávka Toy Story. Konkrétne šerifa Woodyho. Mal ho veľmi rád. Mal hrnček s jeho fotkou, z ktorého každé ráno pil kakao. Na stene mal veľký plagát s jeho portrétom. Keď Janko otvoril darček, bola v ňom školská taška s fotkou Woodyho. Bol veľmi šťastný. Ani si nemyslel, že vôbec dostane takúto krásnu vec. Keď večer po malej oslave išiel spať do svojej postele, niekto mu začal klopať a šuchotať zipsom na taške. Janko vstal z postele a pomaly otvoril svoju novú tašku. Z tašky vyskočil na rovné nohy Woody. Neveril vlastným očiam. Woody bol ozajstný, sadol si na stoličku za písací stolík. A povedal: „Janko, pod pomôžem ti napísať domácu úlohu“. Woody len raz lúskol prstami a už domáca bola napísaná a teória bola naučená. Janko zrazu všetko vedel do školy. Nevedel sa dočkať pondelka, kedy svojim kamarátom ukáže svoju novú školskú tašku. A porozpráva im o zázračnej taške. V to ráno sa veľmi tešil ako sa v autobuse pochváli. Keď v pondelok ráno nastúpil do autobusu ešte aj ujovi vodičovi ukázal svoju novú školskú tašku. Ujo autobusár si hneď všimol, že má novú vec na chrbte. Pochválil ju a povedal, že je veľmi pekná. Išiel si sadnúť k zadným dverám, kde na neho čakali šiesti kamaráti. Všetci mu pochválili jeho krásny dar. Bol na seba hrdý a pyšný, najšťastnejší na svete. V autobuse sa rozprávali a šialili, až pokým nemuseli vystúpiť na autobusovej zastávke. Pretože jeho škola bola ďaleko a musel prestupovať na druhý autobus, aby sa dostal do školy. Samozrejme, všetci vystúpili a naďalej sa jašili. Onedlho prišiel druhý autobus a Janko spolu s ostatnými chlapcami spokojne nastúpil. Z vrečka si vybral drobné peniaze a ujovi šoférovi zaplatil. Ani vo sne by mu nenapadlo, čo urobil. Aj v druhom autobuse pokračovala veľká debata. Až keď mal vystúpiť, zistil, že jeho nová školská taška nie je položená na sedadle vedľa neho. Začal rozmýšľať, kde môže byť. Asi ostala v prvom autobuse a samozrejme, cestuje opačným smerom. Taký stres a šok nikdy v živote nezažil. V taške mal všetky knihy do školy, všetky perá, mobil i peňaženku. Celý zmeravel. Nepovedal ani slovo. A keď sa zobudil, všetci kamaráti, čo s nimi cestoval, sa rýchlo rozutekali do svojich škôl. Ani im nestihol povedať, čo sa mu stalo. Ostal stáť na autobusovej stanici sám a nevedel, čo má robiť. Rozmýšľal, čo urobiť a začal sa rozhliadať okolo seba, či niekoho nepozná. Premohol ho strach a smútok a slzy mu začali samovoľne stekať po líkach. Rozhodol sa ísť do školy a povedať pani učiteľke, čo sa mu stalo. Šiel rýchlym krokom a zbadal, ako sa ľudia naňho čudne pozerajú. Isto plakal nahlas, ba možno až zavíjal, ale vtedy si to neuvedomoval. Celý spotený a mokrý otvoril dvere do triedy. Pani učiteľka ho zbadala a zľakla sa. Bol mokrý, strapatý, špinavý od blata, lebo sa mu podarilo ešte aj do veľkej kaluže spadnúť. Vyrozprával svoj príbeh a začala sa pátračka po jeho školskej taške. Pani učiteľka zavolala Jankovým rodičom, do pol hodiny boli v škole a doniesli Jankovi suché oblečenie. Keď sa upokojil, vyrozprával aj rodičom ako sa to mohlo stať. Pani učiteľka volala na dispečing, či náhodou v druhom autobuse neostala jeho zázračná školská taška. Janko s rodičmi sadli do auta a išli trasou toho prvého autobusu. Oco zastavil auto neďaleko parkovacieho miesta, kde zvyknú parkovať autobusy. Janko hneď spoznal toho prvého šoféra autobusu. Oco sa ho spýtal, či náhodou neostala taška na sedadle, kde jeho syn sedel. Žiaľ, ale ani v tomto autobuse neostala. Ďalší ujo šofér obvolal svojich kamarátov autobusárov, či náhodou nevideli školskú tašku s fotkou Woodyho. Žiaľ, z každého telefonátu znela záporná odpoveď. Rodičia ho utešovali, pretože videli, aký bol zničený. Po troch hodinách pátrania Janko s rodičmi prišiel domov a musel si ísť ľahnúť, taký bol psychicky vyčerpaný. Spal dlho, ani sám nevedel koľko hodín. Zobudil sa na zvonček. Niekto zvonil na bránových dverách. Janko vykukol von z okna a na dvore stojí policajné auto. Nebolo mu všetko jedno.

Zrazu otec zakričal Jankove meno, že policajti ho hľadajú. Veľmi sa bál. Ujo policajt mu aj niečo hovoril , ale bol taký poplašný, že nepočúval vôbec. Nakoniec sa k nemu ujo nahol dopredu a spoza chrbta vytiahol jeho krásnu novú školskú tašku. Neveril vlastným očiam. Všetkých vyobjímal. Ujo policajt povedal otcovi, že tašku našiel hodenú za lavičkou jeden starý deduško a rozhodol sa, že ju odnesie na policajnú stanicu. Policajt odovzdal Jankovi jeho krásnu, no hlavne nepoškodenú novučičkú zázračnú školskú tašku. Až na peňaženku , ktorá ostala prázdna . Policajti podľa adresy na taške a v žiackej knižke presne vedeli, kam majú tú krásnu tašku vrátiť.

Janko bol najšťastnejší chlapec na svete a už sa tešil, ako prežije ďalšie nočné dobrodružstvo so svojim novým zázračným kamarátom, ktorý sa ukrýva v taške a ktorý mu pomáha s domácimi úlohami. Po tejto príhode si vždy dával pozor na svoje veci. A keď vyrástol a mal vlastnú rodinu , vždy rád rozprával svojim malým deťom rozprávku o stratenej taške, ktorá sa kvôli nepozornosti stratila, no predsa sa nakoniec našla.

Autor: Marek Murin
ZŠ P. J. Šafárika, Tornaľa

3. miesto v II. kategórii

Biela víla

Bola jedna biela víla,
pri studničke sama žila.
Tam snila a vodu z nej pila,
každý deň svoj smútok zmyla.

Raz nad studničku sa naklonila,
hlávka sa jej zatočila.
Padla do nej biela víla,
keď zradila ju vlastná sila.

Bola to len rozprávková víla
z paprskov mesačného svitu,
ktorý vstúpil do oblačného krytu
keď hodina polnočná odbila.

Smutno jej bolo v tých oblakoch,
s plačom posedávala na mrakoch.
Potom sa uložila ku spánku,
a snila krásnu rozprávku.

Potom sa víla prebudila,
na nebi sa hviezda objavila.
Hviezdy ticho na ňu hľadeli,
a vánok jej pery hladili.

Vrátila sa k studničke tichej,
hneď za svitu noci zimnej.
Tam, kde voda číra pramení,
opäť víla vstala v nadšení.

S úsmevom sa v kvetoch stratila,
ako sen, čo nocou preplávala.
A hoci krehká bola, biela,
v prírode jej pieseň znela.

A tá pieseň, jemná, tichučká,
znela lesom ako vodička.
Vetrom ju niesli stromy v diaľ,
všetci cítili jej tichý žiaľ.

V kvetoch jej kroky šepotali,
lístky sa jemne s ňou kývali.
Studnička stále spievala,
spomienku na ňu zanechala.

A hoci ju už nik nevidí,
jej duch v prírode je večne ukrytý.
Tam, kde vietor hladí stráne,
víla žije v snovom chráme.

V každej kvapke rosy dýcha,
v mesačnom svite ticho vzdychá.
Navždy späť s tou zemou milou,
jej pieseň znie s večnou bielou vílou.

Autor: Martina Komorová
Súkromná SOŠ, Rimavská Sobota

1 miesto v III. kategórii

Moderná Rozprávka o Zemi

V srdci lesa, kde stromy spievajú,
žije Rozprávka a okolo nej zázraky sa dejú.
Slnko tmavým svetlom tancuje na listoch,
príroda šepká, že mučí ju tajomstvo.

Jedného dňa, s kvapkami dažďa na zježenej srsti,
prišiel Kocúr s otázkou, čo denne ho ťaží:
„Prečo je rieka smutná a šedá?
Kde sú živé rybky, prečo gejzír nestrieka?“

Rozprávka slzou zastretým okom pozrela, srdce jej zranilo,
videla smog, hory plastu, vyriekla ťaživo:
„Musíme konať, priateľu milý,
naša Zem volá, spojme svoje sily!“

Zavolali zvieratá, vtáky aj včely,
spoločne spievali piesne o zelenej Zemi.
„Tak poďme, spolu, sadiť stromy, čistiť potoky,
ochrániť prírodu, tie vzácne naše poklady!“

A tak s odvahou, vlastnou iba ľudom,
spojili ruky, srdcia i myseľ,
zvieratká s deťmi, s nepoškvrnenou dušou,
našli tak dlho hľadaný zmysel.

Keď slnko zapadlo, všetci sa smiali,
príroda žiarila, kvety sa usmievali.
„Toto je naša Rozprávka, to je náš cieľ,
chrániť našu matičku, to je náš sen!“

A tak Rozprávka pokračovala ďalej,
srdcia sa spojili, zem sa smeje.
Moderná Rozprávka o nás všetkých,
spoločne bojujeme za budúcnosť dní svetlých.

Autor: Klaudia Búrová
Stredná odborná škola, Tisovec

2. miesto v III. kategórii

Krajina snov

Kde sa hviezdy s mesiacom hrajú, v lesoch tajomstvá sa skrývajú, žijú tam víly s jasnými krídlami a srdcia tancujú pod večernými lúčmi.

Na lúke, plnej kvetov voňavých, skáču deti od rodičov šťastných i zdravých, s radosťou zbierajú farby dúhy, v krajine snov, kde niet pýchy.

Jedna víla, menom Liana, súbežne s prúdom rieky tkaná, v noci spieva piesne zázračné, v srdciach detí budí sny nádherné.

Na horách žije drak zlatý, srdce má veľké, je veľmi vzácny. Je svetlom pre všetkých, nie je zlý, len stráži poklady a hlboké doliny.

Raz sa stalo, že sa rozprúdila na lúke hra, čo v srdciach žila, zišli sa deti a víly, drak s nimi tancoval, a tak sa svetlo zázraku rozžiarovalo.

Krajina snov, plná šťastia, kde láska a priateľstvo majú cenu, keď sa smejeme, keď sme si blízki, v tejto rozprávke sme všetci šťastní.

Autor: Miroslav Buna

Súkromná stredná odborná škola, Rimavská Sobota

3. miesto v III. kategórii

Skriňa plná dobrodružstiev

Náš príbeh sa začína jedným sfúknutím sviečky. „Haha, čo si si želala, Rosie?“ opýtala sa ma mama s nadšeným pohľadom. Pravdou je, že som si želala to, čo každý rok. Chcela som zažiť niečo nové a hlavne vzrušujúce. Spoznať nových ľudí, skúsiť nové veci, odťat' hlavu drakovi, nikdy neviete, čo vás môže postihnúť počas vášho života. „To ti predsa nemôžem povedať, veď sa to potom nemusí splniť,“ odpovedala som v dúfaní, že od tejto témy mama upustí. Ona iba prevrátila očami a vrátila sa ku krájanju a servírovaniu torty.

Oslava prebiehala v pokojnom duchu a všetci si užívali dokonalú chuť maminej torty. Pokojná atmosféra bola vždy zaručená pri dvoch príležitostiach - narodeniny a Vianoce - kvôli jednoduchej dohode, ktorú uzavreli ešte skôr než som bola na svete. Nikto nikdy nezačne hovoriť na tému našej politickej scény. Táto téma u nás v rodine nikdy neveštila nič dobrého. Ja osobne som milovala toto pravidlo a najradšej by som ho zaviedla pri každom stretnutí. Viete počúvať dvadsať rozhnevaných ľudí u vás v obývačke totižto nie je najideálnejšia predstava, pri ktorej by som chcela tráviť víkend. Dnes to je ale pokojné a krásne, všetci prišli, aby oslávili moje sedemnásť narodeniny. Podľa mojej starej mamy sa zo mňa stáva pokorná mladá dáma, ako to ona hovorí každý rok už od mojich trinástych narodenín, ale je to krásne počúvať, že ešte stále aj po všetkých problémoch, ktoré som spôsobila, nezmenila svoj názor. Moje tety však na to majú iný pohľad. Tento deň využívajú na vštepovanie rozumov mojej mame Berte, ktorá má večne žalúdočné problémy pred mojimi narodeninami. Vždy sa bojí, čo vyvediem tento rok. No tento rok som ostala neverná svojmu pobláznenému rebelskému ja a nerobila som žiadne problémy. Moja kamarátka Tess mi totiž poradila, aby som ostala poslušná pre väčšiu šancu úspešného želania. No veď predsa nikdy neviete, čo v dnešnej dobe funguje na toho, čo tie želania vybavuje. Aj keď sa musím priznať, že ostať slušná bolo strašne ťažké. Hlavne kvôli Albertovi z II.A. Rád provokuje a čaká výsledok, ktorý by mu pohladkal to jeho smiešne veľké ego. Minulý rok mi v školskej jedálni hodil žuvačku do vlasov. Ja som mu na oplátku hodila hotdog do tej jeho vyškerenej tváre. To, že moja mama, ale hlavne tety neboli nadšené snáď nemusím ani hovoriť. Čakali ma doma dva mesiace domáceho väzenia a kopec domácich prác, ktoré som musela splniť pre aspoň malú šancu na skoré odpustenie.

Tento rok ale verím, že to bude iné. Vyhýbala som sa všetkému zlému a robila iba samé dobré rozhodnutia. Známkový ostávali čisté ako samotná ľalia a úsmev z tváre mojej mamy neodchádzal. Po množstve umytého riadu a nespočetnom lúčení som sa konečne mohla odpratať do svojej izby a zavolať kamarátke Tess. „Všetko najlepšie, večná Rosalie, verím, že tento rok to tvoje želanie bude skutočnosť,“ ozvala sa Tess z reprákov môjho nového telefónu. Úsmev sa rozlial po mojej čerstvo umytej tvári. „Ja to cítim, Tess, dnes večer sa stane niečo magické. Niečo, na čo už tak dlho čakám.“ Tess sa len začala smiať a niečo si pošepkala popod nos. „Hej, dúfam, že si zo mňa nerobíš zase žarty. Nenúť ma porušiť môj bezproblémový mesiac,“ prevrátila oči. „Nič, iba som si povedala, že je zaujímavé ako ťa to stále neprešlo. Tento rok to je dvanásť rok, čo si želaš to isté.“ Mala pravdu, odkedy som si začala uvedomovať, aký je môj život nudný, som si neželala nič iné iba najvzrušujúcejší zážitok, aký sa dá zažiť. Po dlhšom rozhovore s Tess som sa s pocitom chvenia vybrala do postele. Ráno to bude určite iné. S dobrým pocitom som zatvárala oči a dúfala v nemožné.

Zobudila som sa na strašný buchot v mojej izbe. „Hej! Čo sa to tu deje?“ Ťažko som rozlepila oči od seba a pozrela smerom, odkiaľ vychádzal tento hrozny hluk. Bol to môj otec, ktorý sa sám pokúšal umiestniť starú skriňu v rohu mojej izby. „Toto má znamenať čo?“ vyskočila som prudko z postele a rozbehla sa k ohavnej skriňi. Sledovala som jeho bledú tvár, ktorá sa stiahla do zvláštnej grimasy. „Toto je tvoj posledný darček od starej mamy. Verím, že sa k nemu budeš správať s úctou Rosalie.“ S posledným buchnutím tá ohavná skriňa stála a týčila sa vo svojej obrovskej ohavnosti nad mojou sklesnutou hlavou. Toto nie je tá zázračná vec, ktorú som si predstavovala. Prečo musí byť práve v mojej izbe? Tess ju nikdy nesmie vidieť, smiala by sa mi do konca našich dní. Ako ju mám slušne odmietnuť? „Ahoj, starká, je to tá najohavnejšia vec, akú som kedy v mojom mladom živote videla, nemôžeš si ju vziať späť?“ Hm, to by ju asi urazilo, čo? Toto by som jej nedokázala povedať... Hm, pýtate sa, ako táto ohavná skriňa vyzerá?

Jej farba vám vyškriabe oči, taká je žiarivá a ešte aj zelená. Zvláštne nápisy a vzory, ktoré ju zdobia by ste skôr našli niekde na múre pri chodníku po ceste domov o tretej ráno a urobilo by sa vám ešte horšie ako vám bolo. Bola proste strašná a teraz už bola moja. Ak som nechcela zlomiť srdce mojej sedemdesiatdva ročnej babky, musela byť moja. Nahnevaná som prešla okolo otca do kúpeľne. Musím sa pripraviť, dnes je predo mnou veľký deň. Čaká ma prvá zmena v malej K-Pop kaviarni len pár blokov od môjho domu. Rodičia boli veľmi nadšení pri predstave ako pracujem a nemám čas na robenie problémov.

Vyzerá to tu zaujímavo, všetci sú tu takí pokojní a usmiati. Pri umývaní stolov sa môžem započúvať do všetkého, čo si medzi sebou návštevníci hovoria. Od problémov doma po čerstvé zásnuby - mohla som sa tu dozvedieť všetko. „Rosie, choď utrieť ten stôl úplne vzadu,“ ukazovala Klára na opačný koniec kaviarne. Je to taký maličký stôl pre samotárov, ktorí sa sem chodia zašívvať a pozorovať dianie okolo seba. „Jeden, dva, tri...“ „Nevedel som, že počítanie pomáha stôl upratať rýchlejšie,“ ozval sa za mnou hrubší hlas. Otočila som sa a zazrela smiešne zamaskovaného chalana. Zdvihla som obočie: „No a ja som si zasa myslela, že Halloween je až o tri mesiace.“ Sledovala som ho ako si sadá k čerstvo upratanému stolu a posmešne si ma prezerá. Prevrátila som očami a začala sa pobať smerom k baru. „Jednu horúcu čokoládu,“ zvolal ešte za mnou. Po tom ako som vybavila jeho objednávku deň preletel neskutočne rýchlo. To ako som sa dostala domov si ani nepamätám. Bol to môj prvý deň, ľudia sa sypali zo všetkých strán a každý jeden z nich niečo chcel.

Prudko som sa ešte stále oblečená v mojej uniforme hodila do mäkkej postele a na aspoň minútu zatvorila oči. Začala som rátať, koľko takýchto dní ma ešte v mojom živote čaká, no a prišla som na pre mňa neuspokojivú odpoveď. Keďže mi moji rodičia neodkážu milióny a ani zámok, v ktorom by som mohla žiť, tak je ich ešte nekonečne veľa. Z mojej minúty sa stala necelá hodina, kedy som sa bezvládne váľala v teraz už teplých perinách. Ťažko som otvorila oči a pozrela sa smerom k mojim nástenným hodinám. Bolo presne na sekundu o desať minút desať a pre mňa to bol jasný znak toho, že je čas sa ísť pripraviť na spánok.

Počas toho, ako som bola ohnutá nad umývadlom som počula strašný buchot vychádzajúci spoza dverí. Vzala som si do rúk kefu na vlasy a s malou dušičkou som pomaly začala kráčať k pootvoreným dverám. Vystrčila som najskôr kefu a za ňou svoju hlavu a až tak celé svoje telo. Rozhliadala som sa po celom obvode mojej izby až sa mi oči zasekli na vysokom chalanovi, ktorý stál v rohu mojej izby a opieral sa o tú ohavnú skriňu. Žmurkol na mňa a začal kráčať smerom ku mne. Prvotný šok mi nedovolil ani otvoriť ústa, iba som tam tak stála a sledovala jeho približujúce sa telo. Ako môže byť niekto taký vysoký, toto je už proti prírode. „Hééj, neopováž sa už priblížiť ani o krok!“ zvolala som do ticha, ktoré sa rozliehalo po celej miestnosti. Ukázala som na neho kefou na vlasy a na jeho tvári sa rozlial veľký úsmev. „Čo tu chceš? Kto vlastne si? Ako si sa sem dostal?“ chrlila som zo seba všetky, podľa mňa veľmi dôležité otázky. „Hej pomaly, volám sa Tom, som princ a dostal som sa sem cez tvoju skriňu, aj keď vôbec nechápem prečo som u teba a nie u tvojej starej mamy. Vždy keď sem cestujem, skončím u nej doma. Jej horúca čokoláda vie človeku zdvihnúť náladu, u teba ma čakal iba bordel a smiešne zazerajúci pes.“ „Jemu muselo úplne preskočiť,“ pomyslela som si, „ako je toto možné, kde sa tu vzal. Možno vošiel oknom, ja som už otcovi hovorila, že je moje okno nebezpečne nízko a ktokoľvek sem môže vliezť. Počkat', čo to hovoril o mojej starej mame?“ Opýtala som sa ho: „Ako si to myslel, že chodievaš za mojou starou mamou?“

„Tak ako som to povedal, už roky sem chodievam, utekám pred kráľovskými povinnosťami. Tvoja stará mama mi v tom vždy pomáhala. Býval som u nej dlhé dva týždne, počas ktorých som mohol zabudnúť na to, kto som. Poskytla mi to, čoho sa mi doma nedostávalo. Pociť slobody a normálnosti. Vždy o tebe hovorila, o tom ako večne túžiš po nejakom dobrodružstve, asi sa rozhodla, že toto je to pravé dobrodružstvo. Ak máš záujem, môžem ti ukázať, odkiaľ pochádzam ja.“ Sledovala som jeho ústa, ktoré sa rýchlo hýbali a nechápala, čo sa tu deje. „Kam sa mám ísť pozrieť?“ naklonila som hlavu a nedočkavo čakala na odpoveď. „Do nášho kráľovstva, ukážem ti všetko, po čom tvoje zvedavé srdce túži.“ Predstava dobrodružstva je neskutočne lákavá, ale bolo by to v poriadku, len tak odísť a nikomu nič nepovedať? Vrátila by som sa vôbec?

Počas môjho hlbokého premýšľania som si, iba pozde uvedomila, že kráčame dlhým tunelom, ktorý vedie nevedno kam. Bol tmavý a zdal sa byť nekonečný. Po nezáživnej ceste prebehol rýchly záblesk svetla a zrazu sme sa ocitli v slabo osvetlenej izbe. Bola tam veľká posteľ, skrine, písací stôl, stolička a pár truhličiek. Tom moju ruku nepúšťal a ťahal ma veľkými dverami von na chodbu a ďalej rôznymi zákrutami a zákutiami a koľko tam majú schodov... Prudko sme zastavili pred honosne vyzdobenými vrátami, ktoré viedli von z paláca. „Pripravená?“ opýtal sa s vážnym výrazom na tvári a prudko zatlačil do ťažkých dverí.

Za nimi sa nachádzalo veľké množstvo ľudí. Oblečení boli rôzne, od obyčajných neutrálnych dobových kostýmov až po nazberkané čipky, farby a zlaté tkanie. Trh bol preplnený jedlom, výrobkami miestnych, ale aj mäsom a vajčkami. Bolo to magické, kvety voňali, hudba hrala a ľudia sa usmievali. Deti vám utekali okolo nôh a ich bezstarostný smiech vám opantal všetky zmysly. Jediná myšlienka, ktorá ostávala v mojej hlave bola na môj zabudnutý fotoaparát na nočnom stolíku. Ten by sa tu dal tak krásne využiť až to bola škoda. Chodili sme od stánku k stánku a Tom mi, iba podával rôzne jedlá, výrobky, ba dokonca aj šaty. Keď už moje ruky a nohy prestávali slúžiť tomu, na čo boli určené, snažila som sa Toma zastaviť a vysvetliť mu, že už nevládzem. On si, ale húdol svoje a stále ma viedol hlbšie a hlbšie preč od trhu a vysmiatych ľudí. „Kam to ideme, Tom?“ nechápavo som ho nasledovala. Bez slova ukazoval ďalej a ťahal ma o čosi rýchlejšie. Jeho tiché mrmlanie som nepočula, iba som sa snažila sledovať cestu pod svojimi nohami. „Pozri hore, rýchlo!“ zvolal po nekonečnej dobe Tom a moja hlava vystrelila do vzpriamenej polohy. Moje oči sa museli zväčšiť do neprirodzenej veľkosti. Výhľad na neskutočne krásny západ slnka na kopci pred palácom nebol na dnešnom programe, ale stál za všetok ten pot, ktorý sa pri ceste sem nazbieral. Toto je presne to, čo som chcela - niečo nečakané, krásne a spontánne.

Po príchode späť do mojej malej izby mi prišlo ľúto tej krásy, ktorú som zažila. Skleslo som si sadla na moju posteľ a zadívala sa na Toma. „Toto je koniec, však?“ On sa odrazil od dverí skrine a čupol si pred moje kolená: „Kdeže, toto je iba začiatok...“

Autor: Lucia Balagová
Stredná odborná škola, Hnúšť'a

1. miesto v III. kategórii

Záhadne ticho lesa

Bol to obyčajný deň, keď som sa rozhodol ísť na prechádzku do lesa za dedinou. „Skočím si na chvíľu, urobím malý výlet,“ povedal som sám pre seba a vyrazil som. Keď som vstúpil do lesa, krásne vtáky mi spievali nad hlavou a jemne šumelo v korunách stromov. Tento les som mal vždy rád, už od malička som sa sem chodieval prechádzať. Prechádzal som sa a užíval si pokoj. Vyháňal som všetky myšlienky z hlavy a nasával som ticho lesa. Zrazu som však zastal, niečo mi nesesedelo. „Čo to bolo?“ zašepkal som sám pre seba. Zvuky vtákov náhle stíchli a les sa ponoril do absolútneho ticha. Také niečo som tu ešte nezažil. Pomaly som sa rozhladol okolo seba, no nič podozrivé som nevidel. Stromy sa nehýbali, vzduch bol nehybný. Urobil som pár krokov dopredu, ale mal som pocit, akoby ma niečo sledovalo. Srdce mi začalo biť rýchlejšie. „Kto je tam?“ zvolal som do ticha, no odpoveďou mi bolo len ticho. Zhlboka som sa nadýchol a rozhodol sa ísť ďalej. Stále som si opakoval, že to je len moja predstavivosť, nič viac. Po chvíli som sa ocitol pri malej čistine. Na jej okraji stála stará drevená chatka, ktorú som si nikdy predtým nevšimol. „Tá tu vždy bola?“ zamrmlal som si pod nosom. Niečo ma k nej ťahalo, no zároveň som mal pocit, že by som sa mal radšej otočiť a odísť. Napriek tomu som sa rozhodol ísť bližšie. Keď som prišiel k dverám chatky, boli pootvorené. „Haló? Je tu niekto?“ zavola som a čakal na odpoveď. Vnútro bolo tmavé, len slabé svetlo prenikalo cez malé okno. Keď som vkročil dnu, pod nohami mi zapraskala stará drevená podlaha. „Kto tu býva?“ pomyslel som si a rozhladol sa. Izba bola prázdna, no na stole ležal starý denník. Natiahol som sa po ňom a začal ho listovať. Na prvej strane bolo napísané: „Nikdy nechod' do lesa po zotmení.“ Moje srdce sa zovrelo. Čo to má znamenať? Vtom som začul za sebou tiché kroky. Okamžite som sa otočil, ale nikoho som nevidel. „Kto tam je?“ vykrikol som, teraz už hlasnejšie, no les mi odpovedal len ozvenou môjho vlastného hlasu. V tej chvíli ma premohol strach. Vzduch zrazu zhustol a začal sa jemne hýbať. Akoby okolo mňa prebehlo niečo neviditeľné. „Toto nie je v poriadku,“ zašepkal som si sám pre seba a pomaly som cúvol k dverám. Vtom sa za mnou ozval zvuk dverí, ktoré sa s treskom zavreli. Otočil som sa a videl, ako sa kľučka pohybuje, akoby ju niekto zvonka držal. Srdce mi divoko búšilo. „Musím sa dostať von,“ pomyslel som si a rýchlo som sa vrhol k oknu. S veľkou námahou som ho otvoril a preskočil cez parapet. Vonku ma zasiahla náhla vlna chladu. „Bež!“ zvolal som si v duchu a dal sa na útek. Bežal som, čo mi sily stačili, pričom som stále počul kroky za sebou, ako by ma niečo alebo niekto prenasledoval. Keď som sa konečne dostal k okraju lesa, zvuky náhle utíchli. Zastal som a obzrel sa späť, no nikto tam nebol. Len ticho a nehybné stromy. „Čo to len bolo?“ hovoril som si, keď som sa vydal na cestu domov. Nevedel som, čo si o tom myslieť, no jedno bolo isté – do toho lesa sa už nikdy nevrátim.

Autor: Erik G. Pászner

Súkromná stredná odborná škola, Rimavská Sobota

2. miesto v III. kategórii

Rytier Martin

Raz dávno, vo vzdialenom kráľovstve, žil statočný mladý muž menom Martin. Martin bol nielen šikovný a odvážny, ale aj veľmi múdry, čo ho odlišovalo od ostatných mladíkov v jeho veku. Všetci v kráľovstve ho obdivovali pre jeho múdrosť a dobrosrdečnosť.

Jedného dňa sa Martin dozvedel o starodávnom poklade, ktorý bol ukrytý v hlboko zakliatej jaskyni. Hovorilo sa, že ten, kto ho nájde, získa nesmierne bohatstvo a múdrosť. Bez váhania sa vydal na nebezpečnú cestu, pripravený čeliť všetkým prekážkam.

Počas cesty narazil na starého mudrca, ktorý mu povedal: „Mladý Martin, táto cesta nie je pre každého. Potrebuješ odvahu, múdrosť a čisté srdce.“ Martin prikývol a pokračoval v ceste. Vedel, že má všetko, čo je potrebné na úspech.

Keď dorazil k zakliatej jaskyni, pred ním stál obrovský drak. Martin sa nezľakol. Namiesto boja sa rozhodol hovoriť s drakom. „Ó, mocný drak, nemám v úmysle ti ublížiť. Hľadám len múdrosť a spravodlivosť, aby som pomohol nášmu kráľovstvu,“ povedal Martin s pokorou. Drak, prekvapený Martinovou odvahou a úprimnosťou, sa usmial. „Vidím, že máš čisté srdce, Martin. Nech ti múdrosť a poklad prinesú len dobré veci.“ S týmito slovami drak ustúpil a odhalil tajomstvá jaskyne.

Martin vstúpil do jaskyne a našiel nádherný poklad plný zlatých mincí a drahocenných kameňov. Avšak najdôležitejší bol starý rukopis, ktorý obsahoval dávne vedomosti a múdrosť. Martin si uvedomil, že pravým pokladom je múdrosť a znalosť, nie zlato.

Vrátil sa do kráľovstva a použil múdrosť z rukopisu na zlepšenie života všetkých obyvateľov. Kráľovstvo prosperovalo a Martin sa stal príkladom pre všetkých. Učil ľudí, že odvaha, múdrosť a čisté srdce sú najväčšími hodnotami, ktoré môžu vlastniť.

A tak žil Martin šťastne až do smrti, obklopený láskou a vďakou svojho kráľovstva. Jeho príbeh sa stal legendou, ktorú rozprávali ďalším generáciám.

Autor: Lukáš Štúrik

Súkromná stredná odborná škola, Rimavská Sobota

3. miesto v III.kategórii

Zborník ocenených prác

24. ročníka regionálnej literárnej autorskej súťaže

Dobšinského rozprávkový Gemer

Vydalo: Gemersko-malohontské osvetové stredisko Rimavská Sobota

Zodpovedná: Mgr. Stanislava Zvarová

Zostavila: Elvíra Povinská

Tlač: GMOS Rimavská Sobota

Autor grafiky „Popolvárov kôň“: Mgr. Marian Lacko

Neprešlo jazykovou úpravou

Regionálna súťaž Dobšinského rozprávkový Gemer je súčasťou projektu
Čarovná studnička, ktorý z verejných zdrojov podporil Fond na podporu
umenia.

Náklad: 50 ks

Rok vydania: 2024

U. fond na podporu umenia

Kontakt:

Gemersko-malohontské osvetové stredisko

Jesenského 340/5

979 01 Rimavská Sobota

047/5621222

gmos@rsnet.sk

www.gmos.sk